

Győri Ítéltábla
Pf.IV.20.365/2011/3.szám

A Győri Ítéltábla a dr. Dezsényi Attila ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Darnói Norbert ügyvéd által képviselt **alperes** ellen 400.000,-Ft tartozás megfizetése iránti perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2011. május 31. napján kelt 28.P.20.127/2011/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 12.700,- (Tizenkettőezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget, viselje továbbá a fellebbezéssel felmerült költségeit.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes kereseti kérelmében 400.000,-Ft tőke és ennek 2006. augusztus 1. napjától a kifizetés napjáig számított, a mindenkori jegybanki alapkamat + 7 % mértékű késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Előadta, hogy a felek között 2005. július 21. napján közüzemi szolgáltatási szerződés jött létre, amely szerint a felperes az alperes szolgáltatását napi 4 m³ szennyvízmennyiségig veszi igénybe. A jogszabály által előírt, kötelezően fizetendő közműfejlesztési hozzájárulás összegének meghatározása a 4 m³ mennyiség, valamint önkormányzati rendeletben meghatározott mértékű egységár (128.000,-Ft / m³) alapulvételével került meghatározásra, így a felperes 570.000,-Ft összegű közműfejlesztési hozzájárulást fizetett.

Felperes azonban a becsült 4 m³-nél kevesebb, azaz kb. napi 1,5 m³ mennyiségig vette igénybe az alperes szolgáltatását. Ennek alapulvételével a felperesre eső közműfejlesztési hozzájárulás összege 170.000,-Ft lett volna. Felperes a különbözet, azaz a 400.000,-Ft összeg visszafizetésére kérte kötelezni az alperest.

Kifejtette, hogy a felek 2005. július 21-én kelt szerződése blankettaszerződés. A Ptk. 205/A §., 209. §. és 209/A §-ra utalással rámutatott, hogy a felek a szerződésnek az igényelt szennyvízelvezetés mennyiségére vonatkozó feltételét egyedileg nem tárgyalták meg, azt az

alperes - a felperes által csatolt - műszaki dokumentáció alapján határozta meg. Ezen kikötés semmis, mivel az alperes számára egyoldalú előnyt biztosít.

Rámutatott, hogy az alperes olyan szolgáltatásért jutott ellenértékhez, amelyet csak részben 1,5 m³ mennyiségig nyújt a felperes részére, ezért a Ptk. 201. §-ban megfogalmazott egyenértékűség elvére tekintettel a túlfizetett összeg visszakövetelésének van helye.

Az alperes a kereseti kérelem elutasítását kérte. Hivatkozott a 38/1995. (IV.5.) Kormányrendelet 4. §. (2) és 22. §. (5) bekezdéseire, amely az igényelt szolgáltatással arányos víziközmű fejlesztési hozzájárulás megfizetését írja elő. Az idézett jogszabály szerint a szennyvízelvezetési hely használatba vételére vonatkozó hozzájárulásban meg kell határozni a szennyvíznek a szennyvízelvezető műbe vezethető napi átlagos mennyiségét, amelyhez a szolgáltató hozzájárulása szükséges.

Jelen esetben a kibocsátandó szennyvíz kalkulált napi mennyiségét (4 m³) a felperes által kérelmezett működési engedélyhez csatolt, a felperesi szakértő által készített szakvélemény határozta meg. A kikötés nem tekinthető tisztességtelennek, mivel a felperes által szolgáltatott adaton alapul.

Alperes rámutatott, hogy a felperes nem minősül fogyasztónak, mivel a közüzemi szerződés megkötésére gazdasági, szakmai tevékenysége körén belül került sor.

A felperes feltűnő értékaránytalanságra hivatkozása sem megalapozott, mivel az ezen a jogcímen történő megtámadásra nyitva álló határidő eltelt.

Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000,-Ft + ÁFA perköltséget. Rendelkezett, hogy egyéb költségeiket a felek maguk viselik.

Alperesi érvelést osztva kifejtette, hogy a felperes által támadott kikötés tisztességtelennek nem tekinthető, hiszen annak tartalmát, azaz a 4 m³ becsült szennyvízmennyiséget maga a felperes szolgáltatta. A Ptk. 209/A §. (1) bekezdésére való felperesi hivatkozás azért sem lehet alapos, mert a felperes kereseti kérelme nem általános szerződési feltételre, hanem egy általa hibásan szolgáltatott adatra vonatkozik. Alappal hivatkozott alperes a Ptk. 209. §. (5) bekezdésére is, amelynek értelmében a tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó szabályok nem alkalmazhatók a főszolgáltatást megállapító és a szolgáltatás-ellenszolgáltatás arányát megállapító kikötésekre.

Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy az irányadó 38/1995. (IV.5.) Kormányrendelet a kalkulált mennyiséghez igazodó és a tényleges fogyasztás szerinti hozzájárulás különbözetének utólagos elszámolását nem teszi lehetővé.

Helytállón hivatkozott alperes arra is, hogy a Ptk. 685. §. d.) pont figyelembevételével a peres felek közt létrejött szerződés fogyasztói szerződésnek nem tekinthető.

Rámutatott, hogy a szerződés feltűnő értékaránytalanság címén történő megtámadása a megtámadási határidő eltelte okán sem lehet megalapozott.

Felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereseti kérelemnek történő helyt adást és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

Kifejtette, hogy az alperes a közműszerződés megkötéséhez szükséges nyilatkozatot a felperestől nem kért, hanem az engedélyeztetési eljáráshoz szükséges tervdokumentációt tekintette a közműszerződés megkötése során is kiindulási alapnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a 38/1995. Kormányrendelet 4. §. (2) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a közműfejlesztési hozzájárulásnak nem kell a tényleges fogyasztáshoz igazodnia. Ez a megállapítás azonban - felperesi álláspont szerint - mind a köztudomással, mind a közműszolgáltató cégek gyakorlatával ellentétes. A közműszolgáltatók ugyanis a minimális igénybeveendő mennyiségre nézve kötelezik a fogyasztót közműfejlesztési hozzájárulás megfizetésére, majd 1 év elteltével a tényleges fogyasztás ismeretében hívják fel a fogyasztót a különbözet megfizetésére.

A szerződés jóerkölcsbe ütköző, mivel a közműfejlesztési hozzájárulást megállapító rendelkezés nem a felperes szerződéses nyilatkozatán alapul, másrészt túlzott hozzájárulást köt ki anélkül, hogy utóbb lehetőség nyílna a tényleges fogyasztáshoz igazodó kompenzációra.

A Ptk. 200. §. (2) bekezdése alapján semmis a közüzemi szerződés támadott kikötése, mivel a 38/1995. Kormányrendeletben megfogalmazott arányosság követelményét sérti azáltal, hogy a hozzájárulás nem igazodik a tényleges fogyasztáshoz. A megfizetett hozzájárulás tényleges fogyasztással arányban nem álló részét a felperes alappal igényelheti.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, a bizonyítékokat okszerűen értékelve, helyes tényállást állapított meg, amelyből levont jogi következtetéseivel az ítéletábra egyetért.

Az elsőfokú eljárásban előadott megtámadási jogcímek közül felperes fellebbezésében a Ptk. 200. §. (2) bekezdésre történő hivatkozását tartotta fenn.

A 38/1995. (IV.5.) Kormányrendelet 4. §. (2) bekezdése értelmében a gazdálkodó szervezet által kért bekötés megvalósításához, vagy a részére nyújtott szolgáltatás mennyiségének növeléséhez, illetőleg minősége igényelt javításához - ... - a szolgáltató részére víziközmű fejlesztési hozzájárulást kell fizetni. A hozzájárulás mértéke az igényelt szolgáltatáshoz szükséges fejlesztés költségeinek arányos része.

A fellebbezésben elfoglalt állásponttal szemben helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a hivatkozott jogszabály helyes értelmezése szerint a közműfejlesztési hozzájárulás

összegének nem a tényleges - és gyakran folyamatosan változó mennyiségű - szennyvízkibocsátáshoz kell igazodnia, hanem ahhoz a potenciális szennyvízkibocsátási mennyiséghez, ahhoz a várható igénybevételi kerethez, amelynek elvezetésére - szükség esetén a közműhálózat fejlesztésével - a szolgáltatónak fel kell készülnie.

Annak a körülménynek, hogy a szolgáltatás igénylője (jelen esetben felperes) a működési engedély beszerzésekor majd az ezen alapuló szerződéskötéskor igényelt keretmennyiséget - gazdasági tevékenysége függvényében - maximálisan kihasználja-e, vagy a lehetséges kibocsátási mennyiségnél kisebb mértékben veszi igénybe, nincs kihatással arra, hogy a szolgáltatónak a várható és szerződésben rögzített kibocsátási keretmennyiségű szennyvíz elvezetésére kell műszakilag felkészülnie. A közműfejlesztési hozzájárulásnak tehát a tervezett maximális szennyvízkibocsátási lehetőséggel és nem a tényleges szennyvízkibocsátással kell arányosnak lennie.

A felperes által sérelmezett kikötés a 38/1995. (IV.5.) Kormányrendelet felhívott rendelkezéseibe nem ütközik.

A felek közti szerződés semmissége - részben a fentiekben kifejtettek miatt - jóerkölcsbe ütközés címén sem állapítható meg, ugyanis a közműfejlesztési hozzájárulás megállapításának módja a társadalom általános értékítéletét nem sérti, sőt annak számítási módja jogszabályon alapul.

A felek közti közüzemi szolgáltatási szerződés létrejötté az azt megelőző működtetési engedélyezési eljáráson alapul, attól nem elválasztható, annak hiányában a közüzemi szolgáltatási szerződés megkötésére sem került volna sor.

Felperes a működési engedélyeztetési eljárás során általa felkért szakértő közreműködésével nyilatkozott a várható szennyvízelvezetési kapacitás mértékéről, hozzájárulás összegének meghatározása alapjául szolgáló adatot (4 m³) maga szolgáltatta. Így nem hivatkozhat alappal arra, hogy a közüzemi szerződés közműfejlesztési hozzájárulás összegére irányadó kikötése a felperes szerződéses nyilatkozatának hiányában került megállapításra.

A felek közti szerződés semmissége a fellebbezésben megjelölt okokból nem állapítható meg.

A közműfejlesztési hozzájárulás tényleges fogyasztáshoz igazodó utólagos elszámolására a jogszabály lehetőséget nem biztosít.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy felperes kereseti kérelme - jogalap hiányában - nem megalapozott, ezért az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §. (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítéletábla az alaptalanul fellebbező felperest kötelezte a Pp. 78. §. (1) bekezdése alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján megállapított mértékű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség alperes részére történő megfizetésére.

Győr, 2012. május 9. napján

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

. Sarmon Hedvig sk.. Maurer Ádám sk.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelél:
Kiadó: